
Dokonalý tah

Elizabeth Lowell

Dveře hotelového pokoje zely dokořán.

Přece jsem zamkla, pomyslela si Sara. Anebo ne?

Strčila do dveří velkou kabelou a ztuhla. Všechno bylo zpřeházené – kufr vysypaný, její šaty rozházené po sešlapaném koberci, kosmetika, prádlo, sportovní úbor – všechno v jednom chumlu. Ve vzduchu ucítila vůni rozli-tého levandulového šamponu.

Vždyť jsem byla pryč sotva pět minut...

Káva v kelímku, co si přinesla, ji náhle páčila v ledové dlani.

Někdo se mi hrabal v osobních věcech! Vzrušoval se snad prádlem cizí ženské?

Není ještě někde tady?

Kopla do dveří, až se rozlétly a bouchly o zarážku. Za nimi nikdo stát nemohl. Pokoj byl také prázdný, v otevřené skříni se nedalo schovat. Nakoukla do koupelny: sprcha, umyvadlo, záchod a šmouha na zrcadle, kde před pár minutami setřela sraženou páru.

Ne, ten, kdo to provedl, je pryč.

Jen nepořádek zůstal.

Ten ale musí počkat. A pak si všimla: Vzali mi počítač! Zálohu mám sice na cloudu, ale krucinál, to ne!

Ze zdi trčel jen kabel, přehozený přes židli, kde předtím nechala kabát. I ten zmizel spolu s laptopem.

Kolik je asi tady v Jacksonu ve Wyomingu vetešnictví? A proč by někdo kradl i dámský kabát? Holek vysokých jako já, co nosí velikost třicet šest, zase tolik není.

Sara odložila kávu a v bezedné kabele vyhrabala třesoucí se rukou tužku. S její pomocí pak odhrnovala věci rozházené po zemi, až ke zpola zakrytému kufru. Jeho vnitřní kapsy zůstaly zapnuté.

Nevšimli si pozdřda se šperky. Jenže já bych stokrát radši přišla o ně než o ten počítač. Kdyby se mě někdo teda ptal na názor...

Pohlédla na hodinky a uvědomila si, že má zpoždění. Už za chvíli měl u místního soudu další cizí člověk rozhodovat o její kariéře. Přidušeně zaklela a spěchala na recepci.

„Jsem z pokoje 101,“ oznámila ženě za přepážkou. „Někdo mě vykradl. Zmizel laptop a kabát. Zavolejte šerifa, nebo kdo se tady o to stará, a řekněte, že mě najde u soudu.“

Nechala recepční, která za jejími zády cosi zmateně blekotala, stát a vyšla z hotelu na ulici. V Jacksonu už mělo začít jaro, ale Sara po deseti krocích ztráty kabátu těžce litovala.

Navíc si v pokoji zapomněla kávu.

Choulila se proti větru, který foukal do ulice sních přímo z vrcholků Skalistých hor. Chlad byl o to výraznější, že na nebi zářilo ostré slunce.

Cestou zavadila okem o bělavý oblouk brány do jednoho menšího parku. Nejdřív ji napadlo, jestli není sestaven z kostí dobytka, jak to viděla jednou v dětství. Tenhle oblouk byl ale z paroží, elegantnější, s ostrými výčnělky, a působil jako symbol opakujících se životních cyklů spíš než jako upomínka konečnosti.

Paroží – neustále shazované a nabyvané, ne jako známka života a smrti, pouze jiného druhu existence. Asi jako Custerovy obrazy, napadlo Saru, přízračně krásná upomínka toho, že divočina – či divokost – nikdy není příliš daleko.

Zachvěla se a spěchala dál.

Co tu vlastně hledám? Proč nejsem v San Francisku a s horkou kávou z Murray Cafe nešlapu do kopce ke kanceláři firmy Perfect Touch?

Asi proto, že by pak můj tajemný muž navždy zůstal jen hlasem v telefonu.

No a co? ozvalo se její rozumnější já. Chlap je přece to poslední, co potřebuju.

Sara si ráda žila podle svého a rozhodovala se jen sama za sebe podle situace. Jako jediná holka ze sedmi dětí měla navíc děcek, jejich plínek a domácích prací po krk.

Ledový vítr ji kousal do nohou v těsných černých kalhotách a pod červený svetr nemohl zalézt jen díky koženému opasku. Nic z toho ji ale příliš neohřálo.

Zatracený zloděj!

Pak si ale uvědomila, že se mohla mít i mnohem hůř. Třeba být zpátky doma na farmě a rozvážet, jako když byla vzpurná puberťačka, krmení krávkám ve vlhkém, špinavém chlévě.

Aspoň už nemám dřavé boty a kravské lívance se do nich nedostanou.

Náhle jí v kapse kalhot zazvonil mobil.

Jestli je to šerif, může počkat.

Jakmile jí ta myšlenka prolétla hlavou, přece jen zaváhala. Třeba volá Jay Vermilion, vlastník několika desítek zajímavých obrazů, co mohly skvěle nastartovat její kariéru. Obrazy s takovým potenciálem, že byly po víc než deset let předmětem sporu o rozvodové vyrovnání.

Možná je mezi nimi i ona pověstná Múza, napadlo Saru, jediný portrét, který kdy Custer namaloval.

To by totiž vysvětlovalo, proč se soudní bitva vlekla ještě i po smrti původního majitele obrazů J. D. Vermilion. J.D. zemřel před několika měsíci a jeho mnohem mladší bývalá žena Liza ihned zažalovala správce jeho majetku a domáhala se přístupu ke sbírce umění, s níž J.D. začal ještě v době, kdy byla děcko. Doslova poštvála svoje právníky na hlavního dědice po bývalém muži, tedy na jeho syna Jaye.

Sara se pousmála a běžela dál. *Tuhle Lizu Neumannovou, kdysi Vermilionovou, jsem sice ještě nepotkala, ale kapitán Jay Vermilion, správce devíti desetin otcova majetku, podle všeho svoji nenechavou ex-macechu k žádnému dosud neobjevenému dílu Armstronga „Custera“ Harrise jen tak nepustí.*

Tenhle armádní veterán, který zdědil i rodinný ranč, se už v telefonu jevil jako neústupný a odhodlaný.

Jenže ani jeho jsi ještě nepoznala osobně, připomněla si Sara a konečně vylovila z kapsy telefon. Uviděla, že hovor už spadl do schránky, a tak mobil schovala v dlani a pokrčila rameny. Nešlo o místní číslo, tudíž to šerif být nemohl.

Ale ani Jay, kruci.

Snaž se na kapitána myslet jako na kteréhokoli jiného klienta, co žádá radu ohledně výtvarného umění, napomenula se.

Nemožné.

Jay Vermilion byl sice potenciální klient, ale taky muž, s nímž za posledních pár měsíců prodebatovala několik nocí. Nejdřív šlo opravdu jen o obchod, ale konverzace se postupně vyvinula... jinak.

Nechápu, jak jsem mohla mluvit o osobních věcech a o svých snech s docela cizím člověkem. Nebo proč mi on stejně tak vyprávěl o svém ranči, o tom, jak se mu tam vede, nebo o ženě, již by rád jednou potkal a založil s ní další generaci Vermilionů.

Máme tak rozdílné životy a cíle, a přece si pořád máme o čem povídat.

Telefon se ozval znovu, a tak ho zvedla. Viděla, že je to její obchodní partner. Dalších pět minut nechala Pipera Embryho klábosit, aby zapomněla nejen na chlad, ale také na hluboký mužský hlas, co jí nedával spát.

„Koupil jsi snad nějaké nové gobelíny?“ zeptala se.

„Pár mi jich padlo do oka, abych řekl pravdu, a musel jsem se podívat, jestli na to vůbec máme dost na účtu.“

„Jak to vypadá s komisním prodejem?“

„Dělám na tom,“ odpověděl Piper. „Cos mi to poslala za zprávu o Wyomingu?“

„Že jsem uzavřela smlouvu s Chenovými a že vyrazím do Jacksonu.“

„Myslel jsem, že už tě unavuje lítání z místa na místo.“

„Taky že jo.“

„Takže pořád věříš, že se dostaneš ke Custerovým obrazům? Nebo snad jde o podmanivý hlas pana Vermilionu?“

„Počkej a uvidíš,“ nedala se jeho škádlením vyvést z míry. „Ty obrazy otevrou srdce i peněženku nejmíň pěti mým zazobaným klientům, a s mým věčným cestováním bude aspoň na čas amen.“ Ledový vítr se do ní prudce opřel a rozvířil jí černé vlasy kolem hlavy.

„Co je to za zvuk?“ podivil se Piper.

„Místní jarní vichr. Tady žádné okvětní plátky vzduchem nelítají.“

Sara se krátce rozhlédla, kde by se schovala. Uviděla jen další obloukovitý vstup do parku, ale raději se držela na slunci.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Piper. „Zníš nějak přiškrceně.“

„Ty jsi ale bystrý kluk. No víš, právě mi někdo vykradl hotelový pokoj. Přišla jsem o laptop a kabát. Ale nějakého feťáka teď řešit nemůžu, nic víc se nestalo a za pár minut by měla soudkyně konečně vynést verdikt ohledně Vermilionova dědictví.“

Nastalo krátké ticho. „Nemám za tebou přijet?“ nabídl se opatrně Piper. Sara spěchala k budově soudu. „Není třeba. Tohle jistě zvládnou sama.“
„Jak jinak. A co ten Jay, majitel úžasného hlasu? Vypadá stejně dobře jako mluví?“

„Ještě jsem ho neviděla.“ Sara se rozhlédla a přeběhla ulici na červenou.

„No, třeba by tě dokázal trochu zahřát on?“

„Jestli se dostanu k těm obrazům, bude mi myslím horko až až. A tobě asi taky. Naše dvojčata z Newcastle už nedočkavě poskakují při představě, že by si mohla koupit obraz z filmu *The Edge of Never*.“

„Cože?“

„To je jeden romantický doják, kde se mladý pár nedokáže milovat, ale ani rozejít.“

„Aha. No, když tohle člověk sám neumí, žádný film ho to asi nenaučí.“

Sara se zasmála. „Já vím, ale na Sundance to byl trhák a naše dvojčata to viděla a hned se začala nenápadně paktovat s režisérem. Možná film nakonec zaboduje i v Cannes.“

„A mírně proslulý umělec Custer s tím má společného co?“

„Jeho obraz *Jaro ve Wyomingu* se v tom filmu neustále objevuje, nejvíc v srdceryvné scéně, kde...“

„Ušetři mě detailů, prosím,“ přerušil ji Piper. „Na filmy Merchant-Ivory jsem nějak tupej.“

„Jenže právě kvůli tomu filmu vyletí cena Custerových obrazů nahoru, jakmile se dostanou na trh.“

„A co velké aukční domy?“

„Vermilionův fond pravděpodobně vlastní většinu obrazů, které Custer kdy namaloval, a skoro všechny, co se ještě nedostaly na trh,“ vysvětlovala Sara. „Možná bychom se mohli vyhnout velkým veřejným aukcím, pokud bychom je směli zastupovat. Takže žádná ubohá procenta z prodeje. Mluvíme o přímém prodeji...“

„Tak jen do toho. My se tady zatím s Lou o všechno postaráme. Ona už stejně nemá co na práci.“

„Jak to? S Najafim se nijak nedohodli?“

„Lou dělá, co může, ale na Najafiho by ani svatý neměl trpělivost,“ vzdychl Piper. „Jak dlouho se tam teda zdržíš?“

„Jestli Jay Vermilion dneska o obrazy přijde, jsem zítra zpátky.“

„V tom případě ti, děvče, přeju dlouhý pobyt ve Wyomingu.“

„Za dva týdny bys mě prosil, abych se vrátila.“

„Pokud jde o prachy, tak ne. Drž se, a nějaký nám sežeň.“

„Ty taky,“ ukončila hovor.

Pak s úsměvem schovala telefon a spěchala vstříc své budoucnosti. Cestou sama sobě v kapsách držela palce.

Jay Vermilion, usazený ve dřevem obložené soudní síni, se pokusil trochu protáhnout v ramenou, kde ho vypůjčené kožené sako nepříjemně stahovalo.

Nemohl uvěřit, že mu oblečení po otci může být malé, ale bylo to tak.

Henry Pederson se k němu ihned naklonil. „Přestaň se ošívát. Zapomněls, co J.D. vždycky říkal? Nikdy nedávej najevo strach.“

Jejich zástupce, usazený vedle Henryho, se jen nenápadně pousmál a něco si ještě v rychlosti poznamenal.

Jay vrhl na starého správce ranče postranní pohled. „O strachu a nehybnosti vím svoje, z místa, které si ani neumíš představit.“

„No jo, když ses přihlásil na misi do ‚Bordelistánu‘, myslel jsem, že už se na ranč nikdy nevrátíš.“

„To já taky. Jenže nereálný politiky a skutečných kulek má člověk brzo plný zuby.“

„Což je dobře, protože Liza mezitím ranč málem zruinovala,“ reagoval Henry a málem si odplivl. Včas si ale uvědomil, kde je, a raději polkl naprázdno. „Doufám, že nás soudce nedorazí.“

„Přežijeme i bez těch obrazů.“

„Myslel jsem, že se chceš potkat se Sarou Medinovou,“ zamumlal Henry pod vousy. „Říkals, že má slušnou vyřídilku a mohla by pomoci.“

Jay potlačil hřejivý pocit při zvuku toho jména, ale usmát se nestyděl. „To je pravda. A taky má spoustu energie a rozvahy. Jestli nám obrazy zůstanou, budeme jí dost zavázáni.“

„Zatracenej umělec. Na ranči s ním byly leda trable a uklidnilo se to, až když zmizel.“

Jejo obrazy by nám teď ale vytáhly trn z paty, pomyslel si Jay. Konečně bych nechal opravit všechno, co se za léta chátrání změnilo v neřešitelně drahý problém.

Nahlas to ale neřekl. Henry, hubený čtyřiasedmdesátiletý rančer, dělal, co bylo v jeho silách, aby ranč udržel nad vodou, zatímco Jay byl pryč a jeho otec J.D. churavěl a pomalu odcházel.

Jay pohlédl na hodinky a opřel se v lavici. „Ať to soudce rozhodne, jak chce, stejně musíme zpevnit pletivo na jižní pastvině, dodat dobytku liz, vyčistit zavlažovací kanály a přesunou krávy tam, kde je tráva zelenější. S tím se nedá hnout. Všechno ostatní jsou jen vzdušný zámky.“

Henry si promnul přerostlý, prošedivělý knír a pokýval hlavou. „Táta tě dobře učil.“

„Nejspíš jo, když jsem pořád naživu.“

Předák se pousmál. „Ale neodpustíš mu nic, ty paličáku.“

„Myslím, že k sobě s Lizou Neumannovou pasovali.“

Henry místo odpovědi cosi zavrčel, protože si o druhé ženě Jayova otce myslel svoje a netajil se tím.

Jay chvíli sledoval vteřinovou ručičku na hodinách v sále a uvažoval, co všechno mohl za tu dobu na ranči udělat. Měl chuť sebrat sváteční klobouk, co ležel na stole před ním, vypadnout odsud a vrátit se k práci. Večer by si pak jako vždy se Sarou zavolali a chvíli si povídali. Pověděl by jí, jak probíhalo slyšení, jaký byl verdikt, a ona zas jemu něco o své práci a náročných klientech, kterým shání nějaké to předražené umění.

Zlaté krávy, pomyslel si pokaždé.

Zadíval se na druhou stranu sálu k lavici žalující strany. Párek Liziných advokátů se tvářil jako párek sov na lovu. Jay věděl, jak dobře jsou placeni, protože jako správce Vermilionova odkazu musel celých šest let podepisovat jejich účty.

A nejen za ně, i za celý Lizin nákladný život, pomyslel si unaveně. *Dáma utrácela a ranč všechno platil.*

Jaye už snad postě napadlo, jestli se jeho otcí aspoň trochu vyplatil sex s touhle potvorou, ve srovnání s tím, jak vyjebala s ostatními.

Dveře do sálu se otevřely a klaply, až to poloprázdným sálem rezonovalo. Objevila se právě Liza Neumannová, dříve Vermilionová, a nakráčela dovnitř na deseticentimetrových podpatcích, díky nimž působila jako středně vysoká žena. Nazrzlé vlasy měla obarvené platinově, což jí spolu s brilianty od otce na rukou a uších dodávalo dojem ledové královny. Šperky, na rozdíl od obrazů, nebyly jako osobní dar předmětem soudního sporu.

„Madam,“ pozdravil Jay, když prošla kolem, a nadzvedl se.

Henry se nepohnul.

Liza se zastavila, a než se posadila, ohlédla se na Jaye. „Díky,“ pronesla zastřeným hlasem. „J. D. sice hodně věcí podělal, ale tebe aspoň naučil, co je zdvořilost.“

Henry se díval, jak se Liza usazuje v židli. „Kéž by tady teď byl.“

„I kdyby ještě žil, stejně by už nevnímál,“ odpověděl Jay a znovu se pokusil protáhnout si ramena. „Někdy už byl celé dny mimo. Zíral před sebe a nevěděl o světě.“

„Hroznej konec pro silnýho chlapa.“ Henry smutně potřásl šedivou hlavou. „Kdybych měl takhle dopadnout, prostě mě zastřel a hoď medvědům.“

Dveře znovu klaply. Jay se ani nemusel ohlížet, protože rychlé kroky výrazně mladšího nevlastního bratra poznal už podle zvuku.

„Ten kluk jednou přijde pozdě i na vlastní pohřeb,“ zamručel Henry. „Z J.D. nemá nic. Maminčin hošánek skrz naskrz.“

„Otec přece ani nedostal šanci ho vychovávat.“ *A já jsem odešel do West Pointu dlouho předtím, než se Barton začal holit.*

Co se stalo, stalo se. Teď s tím všichni musíme nějak žít.

Barton se zastavil v uličce, která dělila stranu žalující od žalované. Jemnou, bledou tvář měl uzardělou, jako by celou cestu k soudu běžel. Svlékl si černý kabát, pod nímž měl lehký krémový oblek. Stále působil dojmem bohatého mladého muže z východního pobřeží, přesněji z New Yorku a Miami, kde se teď pokoušel dokončit nějaký stavební projekt.

Jay aspoň něco takového slyšel.

Na řeči sice většinou nedal, teď ale na vlastní oči viděl, že bratra něco trápí. I přes zarudlost z námahy se jeho tvář zdála bledší než jindy a hrbil se, jako by nesl nějaký náklad. Jeho zrzavé vlasy nezkontrol ani dokonalý módní sestřih. Ve čtyřiaadvaceti letech jako by se mu v bleděmodrých očích trvale usadila podivná úzkost.

Když těma očima zalétl k jejich lavici, Jay nohou postrčil židli vedle sebe, aby naznačil, že je na jejich straně vítán.

Barton se ohlédl na matku a ta v odpověď jen povytáhla obočí. S omluvným výrazem tedy zamířil k Lize. Vzal za židli vedle ní, ale zjistil, že je příliš těžká, a musel tak zjevně vynaložit víc úsilí, aby ji odtáhl a mohl se posadit.

Ani se na něj přitom nepodívala.

Jay zavrtěl hlavou. *Ta ženská je někdy vážně jako kus ledu. A jejich otec zas mohl Bartonovi dělat spíš dědečka. V jakém podivném prostředí musel vyrůstat...*

Za peníze sice obstaráte dost věcí, ale šťastné dětství mezi ně nepatří.

„Vzdej to,“ ozval se Henry. „Ten kluk ví, odkud mu to sype.“

„Kdyby to opravdu věděl, půjde si sednout ke mně. Pořád se snažím mu dávat šanci, naučit ho třeba něco z rančerství.“

„Nemůžeš mu nabízet, o co nestojí.“

Jay neprotestoval. „Barton se chová přesně jako já v jeho věku. Taky jsem chtěl být od ranče co nejdál.“

Henry si mozolnatými prsty pohrával s okrajem klobouku na stole. Už už si ho bezděčně vrátil na hlavu, ale pak si vzpomněl na dobré vychování. „A dosáhl jsi svého.“

„To jo.“ Jay rychle zahnal vzpomínku na místo, kterému přeživší vojáci začali přezdívat Masomlejnek. „Právníci jsou sice civilizovanější než kulky, ale usoudit se k smrti jde nejspíš taky. Jsem rád, že nám Sara – teda Medinová – pomohla vznést nárok na ty obrazy. Bez ní bychom byli v háji. Taky bez tebe, kdybys ty staré smlouvy nenašel.“

„Tolik hrabání v zaprášených bednách, když ti venku stojí práce...“

„J.D. si to taky tak přál.“

Henry si povzdychl. „No jo, ty obrazy si chtěl vážně nechat. Kdo ví proč? Nejspíš byl prostě jen umanutý.“

„To bylo poslední, o co mě požádal. Jestli dokážu zařídit, aby je Liza nedostala, mám to udělat,“ reagoval Jay.

Musel ten slib opakovat každý večer, aby otec vůbec dokázal v klidu usnout. Jen takto podivně se nechal uchlácholit, jako by snad měl bolest rád.

Což by vysvětlovalo, proč si přivedl Lizu.

„Každý máme rád jiný věci,“ ozval se Henry, jako by mu četl myšlenky.

„V tomhle J. D. moc rozumný nebyl.“

Jay sykavě vydechl. „Nejsem si jistý, jestli se ti dva vůbec měli rádi. Co se pamatuju, jen se hádali. Hlavně o ty obrazy. Komu připadne syn, vyřešili hned, ale obrazy ne. Jakmile jsem byl dost starý, vypadl jsem, ale Barton musel zůstat s rodiči, které příliš zaměstnávaly jejich spory, aby měli čas i na něj.“

„Nelam si tím hlavu,“ ucedil Henry. „Barty se přece může přidat k vítězné straně, ať to bude kdokoli.“

Jay se zadíval na nevlastního bratra. Bylo mu jasné, že farma nebude nikdy jeho domovem. Jay byl ale ten, kdo se musel postarat, aby nezkrachovala. Už kvůli sobě a lidem, co tam pracovali.

Za sedm let dostane Barton podíl na ranči, nebo ho prostě vyplatím. Pokud mi ovšem zbydou peníze.

V sále to zašumělo, když oznámili příchod soudkyně Flinkové. Všichni povstali, zatímco prošla bočními dveřmi a usadila se ve své lavici. Když se opět usadili, klepla kladívkem a začala předčítat hlavní body dlouhého soudního procesu.

Ještě že mě armáda naučila trpělivosti, pomyslel si Jay, když opět poslouchal výčet jednání, který znal nazpaměť.

Přeložila Soňa Tobiášová